

Als je een hond zoekt, neem dan geen ler

Vier weken oud zijn onze puppen al weer. Van de kleine wormpjes die ze waren bij de geboorte (zo'n 350 gram zwaar), zijn het inmiddels al echte hondjes aan het worden. De grootste is inmiddels al zo'n 2500 gram zwaar en vlot onderweg naar de 3 kilo.

Zo langzamerhand gaan ze ook ieder voor zich hun eigen persoonlijkheidje ontwikkelen. Dat zal voor de toekomstige baasjes misschien nog niet helemaal meevallen. Met een ler koop je namelijk geen hond, maar een familielid. Natuurlijk moet hij –zoals ieder lid van het gezin- zijn plaats kennen. Maar zijn plaats ligt wel binnen het gezin en niet daarbuiten, met hetzelfde respect dat je als gezinsgenoten naar elkaar moet hebben. Misken je dat karakter, dan is het vragen om problemen.

We merkten het heel duidelijk op de jachtcursus die we met Bennet deden. Daar waar een Springertje of een Duitse Staande in aanbidding opkijkt naar zijn baasje, in afwachting van het volgende commando, keek Bennet nieuwsgierig in het rond, geïnteresseerd in alles, behalve de baas. Anders dan bij andere honden, moet je bij een ler de aandacht echt verdienen. En natuurlijk zijn daar trucjes voor (een zak met hondenkoekjes doet bij Bennet wonderen). En natuurlijk helpt het als je veel oefent en traint (waar ik, Hans, natuurlijk onvoldoende tijd, uhm geduld, voor heeft). Maar wat vooral helpt, en dat klinkt misschien een beetje raar is op het zelfde niveau verbinding maakt; straal vooral niet uit dat je hoger in hiërarchie bent. Uiteindelijk is het meer de ler die beslist dat hij aan jou aandacht en respect geeft en voor je wil werken dan dat jij dat bij hem af kunt dwingen. Het is even zoeken naar de radiofrequentie, maar heb je hem, onthoud hem dan goed.

Jongens zijn op dit gebied overigens –net als in het echt- doorgaans gemakkelijker dan meisjes. Vooral teefjes kunnen behoorlijk eigenzinnig zijn; ze zijn van mening dat ze heel goed zelf bepaalde beslissingen kunnen nemen, en hoe meer je ze in een keurslijf probeert te dwingen, hoe duidelijker ze dat laten merken. Dat vraagt dus niet om boze commando's, maar om meer subtiliteit.

Het overkwam me vanmiddag nog . Aan de deur een oudere dame, collecte voor de Alzheimer Stichting. Terwijl ik me probeer te herinneren waar ik in godsnaam ook alweer mijn portemonnee heb gelaten , wandelt Jane langs ons af naar buiten. Doelgericht, en met air en zelfbewustzijn tracteert ze zichzelf op een wandeling voor onze boerderij langs, zo het maisveld op. Een meter of vijftig verderop langs de slootrand hangen kennelijk allerlei interessante luchten, want daar dwaalt ze rond, alle geuren eens goed in zich opnemend.

Inmiddels was de portemonnee getraceerd, en nadat ik me gerealiseerd had dat een wat ruimere gift een goede investering zou zijn in mijn eigen toekomst zou zijn, vertrekt de collectant. "Kom Jane", roep ik met een enthousiaste stem, mezelf realiserend dat je vooral bij een Ierse dame meer vangt met stroop dan met azijn. Jane zet wel wat stapjes in mijn richting, maar besluit dat het nodig is nog even een bosje aan een nadere inspectie te onderwerpen. Inmiddels waait er een koude wind om mijn benen. Ik voel mijn geduld opraken: ik moet echt verder met mijn werk. "Jane, hierrrrrrrr verdomme " ontsnapt er op vinnige toon aan mijn lippen. Voor Jane reden de inmiddels ingezette terugtocht onmiddellijk te staken; als je me zo roept, dan ga ik niet komen.....

Ik besluit dat het zinloos is de zaak op de spits te drijven. Veel mis gaan kan er niet. Ik doe de deur dicht en zet me weer aan mijn werk. Nog geen twee minuten later wordt er op het raam getikt: "ik ben er weer!". Enthousiast kwispelend komt Jane naar binnen gerend. Met een wederzijdse knuffel is de zaak weer goedge maakt. Susan roept het elke keer weer en opnieuw neem ik mezelf voor de zaak de volgende keer anders aan te pakken, Jane neemt zich voor toch vooral een echte Ier te blijven.....

Moraal van dit verhaal: wil je een hond, neem dan geen Ier, maar kies een ander ras.

Hij mag dus niet op de bank, niet op bed, krijgt niet laatste stukje vlees van het bord van de baas en ligt vooral ook niet op tafel.....

Jane's Blog

11 november 2015

Lieve Groet

Hans en Susan